

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 17 maja 2018 r. *

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający kosze rowerowe – Podstawa unieważnienia – Niedopuszczalność wniosku o unieważnienie prawa do wzoru – Artykuł 52 ust. 3 i art. 86 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Ujawnienie wcześniejszego wzoru – Indywidualny charakter – Inne całościowe wrażenie – Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002

W sprawie T-760/16

Basil BV, z siedzibą w Silvolde (Niderlandy), reprezentowana przez adwokatów N. Webera i J. von der Thüsen,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez S. Hannego i D. Walicką, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Artex SpA, z siedzibą w San Zeno di Cassola (Włochy), reprezentowana przez adwokat J. Vogtmeier,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lipca 2016 r. (sprawa R 535/2015-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Artex a Basil,

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: S. Gervasoni (sprawozdawca), prezes, K. Kowalik-Bańczyk i C. Mac Eochaidh, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 4 listopada 2016 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 12 stycznia 2017 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 16 stycznia 2017 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 grudnia 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 13 lutego 2004 r. skarżąca, Basil BV, dokonała w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia wzoru wspólnotowego do rejestracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 27, s. 142).
- 2 Zgłoszenia dokonano dla następującego wzoru (zwanego dalej „spornym wzorem”):

- 3 Sporny wzór został zarejestrowany pod numerem 142245–0001. Rejestracja została opublikowana w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 47/2004 z dnia 15 czerwca 2004 r. Rejestracja ta została następnie przedłużona do dnia 13 lutego 2019 r.
- 4 Sporny wzór jest przeznaczony do stosowania dla „koszy rowerowych” należących do klasy 03-01 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami.
- 5 W dniu 17 czerwca 2013 r. interwenient, Artex SpA, wystąpił do EUIPO z wnioskiem o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 6/2002. Na poparcie wniosku o unieważnienie powołano się na podstawę unieważnienia określoną w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002.

- 6 We wniosku tym interwenient podniósł w szczególności, że sporny wzór nie posiada indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 i na poparcie swoich wywodów powołał się na wskazanych poniżej kilka dokumentów mających na celu wykazanie publicznego udostępnienia wcześniejszego wzoru (zwanego dalej „wcześniejszym wzorem”):
- jeden ze swoich katalogów, w którym zamieszczona jest ilustracja kosza rowerowego; ilustracji tej towarzyszy kod towaru 34.54.50, określenie rozmiaru tego towaru oraz opis „tylny siatkowy koszyk Speedy” w czterech językach; ilustracja ta oraz towarzyszące jej wskazania zostały przedstawione poniżej:

- kilka faktur pochodzących z okresu lat 2000–2002, dotyczących sprzedaży koszy rowerowych różnym przedsiębiorstwom, na których to fakturach widnieje nazwa Speedy;
- katalog z 2001 r. i trzy katalogi z 2002 r. różnych przedsiębiorstw włoskich, zawierające odtworzoną poniżej ilustrację kosza rowerowego:

- fakturę i potwierdzenie dostawy z dnia 20 lipca 2000 r. tajlandzkiego przedsiębiorstwa, wystawione na interwenienta;
  - przedstawienie stanowiska przedsiębiorstwa, na którym wystawiony był kosz rowerowy, oraz fakturę z wystawy w Kolonii (Niemcy) w 2002 r.
- 7 Decyzją z dnia 13 stycznia 2015 r. Wydział Unieważnień, uznawszy wniosek o unieważnienie za dopuszczalny, unieważnił prawo do spornego wzoru z powodu braku indywidualnego charakteru.
- 8 W dniu 11 marca 2015 r. skarżąca wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.
- 9 Decyzją z dnia 7 lipca 2016 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła to odwołanie. Uznała ona w istocie, po pierwsze, że wbrew temu, co utrzymywała skarżąca, złożony w niniejszej sprawie przez interwenienta wniosek o unieważnienie prawa do wzoru był dopuszczalny, po drugie, że wcześniejszy wzór został ujawniony przed datą dokonania zgłoszenia do

rejestracji spornego wzoru, czyli przed dniem 13 lutego 2004 r., i po trzecie, że Wydział Unieważnień słusznie unieważnił prawo do spornego wzoru, ponieważ jest on pozbawiony indywidualnego charakteru.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 10 W drodze środka organizacji postępowania Sąd wystosował do stron pytania na piśmie, na które strony udzieliły odpowiedzi w wyznaczonym terminie.
- 11 Skarżąca wnosi do Sądu o:
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
  - obciążenie EUIPO i ewentualnych innych uczestników postępowania kosztami.
- 12 EUIPO i interwenient wnoszą do Sądu o:
  - oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 13 Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 wskazującego na niedopuszczalność w określonych wypadkach wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, po drugie, naruszenia art. 7 rozporządzenia nr 6/2002 regulującego ujawnianie wzorów, i po trzecie, naruszenia art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 odnoszącego się do indywidualnego charakteru wzorów.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002

- 14 Skarżąca utrzymuje zasadniczo, że EUIPO powinno było uznać złożony przez interwenienta wniosek o unieważnienie prawa do wzoru za niedopuszczalny na podstawie art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 lub – w braku jego zastosowania – na podstawie art. 86 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 15 W tym względzie skarżąca opiera się na istnieniu decyzji izby odwoławczej poprzedzającej zaskarżoną decyzję, na mocy której oddalono już wniosek o unieważnienie złożony wobec spornego wzoru. Podkreśla ona, że owo wcześniejsze postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru było prowadzone przez przedsiębiorstwo będące autorem wniosku wraz z interwenientem.
- 16 EUIPO i interwenient kwestionują te argumenty.
- 17 W tym względzie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi, iż złożony w EUIPO wniosek o unieważnienie jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tych samych roszczeń pomiędzy tymi samymi stronami został prawomocnie rozstrzygnięty przez sąd właściwy w sprawach wzorów wspólnotowych.
- 18 Postanowienia art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 nie znajdują jednak zastosowania w niniejszej sprawie.

- 19 Po pierwsze bowiem, art. 80 rozporządzenia nr 6/2002, zatytułowany „Sądy [właściwe] w sprawach wzorów wspólnotowych”, przewiduje w swym ust. 1, że państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach sądy krajowe działające jako sądy pierwszej i drugiej instancji (sądy właściwe w sprawach wzorów wspólnotowych), które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia. Z powyższych postanowień tego artykułu wynika, że sądem właściwym w sprawach wzorów wspólnotowych musi być sąd krajowy państwa członkowskiego.
- 20 W rezultacie art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy o sprawie rozstrzygnie sąd krajowy państwa członkowskiego, a nie gdy uczyni to EUIPO.
- 21 Po drugie, skarżąca nie wykazała, że strona, która złożyła wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru w niniejszej sprawie, jest tą samą stroną, która wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie prawa do spornego wzoru we wcześniejszej sprawie.
- 22 Okoliczność, że między tymi dwoma sprawami istnieje silna więź, a między dwiema stronami, które wystąpiły w każdej z tych dwóch spraw z wnioskiem o unieważnienie, ścisła współpraca, potwierdzona między innymi tymi samymi osobami ich pełnomocników i identycznością ich argumentów, nie pozwala bowiem na ustalenie identyczności tych stron.
- 23 W tym względzie interwenient wskazuje, co nie zostało też zakwestionowane na rozprawie, że przedsiębiorstwo, które wystąpiło z wcześniejszym wnioskiem o unieważnienie, jest jedynie jego klientem, co nie wystarcza do tego, by stwierdzić, iż on i to przedsiębiorstwo są jedną i tą samą stroną.
- 24 Ponadto okoliczność przywołana w pkt 22 powyżej nie pozwala na uznanie, iż omawiane wnioski o unieważnienie stanowią nadużycie.
- 25 Wreszcie, co się tyczy argumentu, zgodnie z którym Izba Odwoławcza naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchanym w wystarczającym zakresie w odniesieniu do kwestii, że w przekonaniu tej ostatniej zachowanie interwenienta stanowiło nadużycie, skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, który pozwoliłby dojść do wniosku, że Izba Odwoławcza nie umożliwiła jej przedstawienia swoich uwag w tym względzie.
- 26 W pozostałym zakresie, o ile skarżąca podnosi – powołując się na art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. – naruszenie prawa do rzetelnego procesu, o tyle należy wyjaśnić, że Sąd wykluczył możliwość stosowania takiego prawa w odniesieniu do izb odwoławczych EUIPO, ponieważ postępowanie przed izbami odwoławczymi ma charakter administracyjny, a nie sądowy [wyroki: z dnia 20 kwietnia 2005 r., Krüger/OHIM – Calpis (CALPICO), T-273/02, EU:T:2005:134, pkt 62; z dnia 12 grudnia 2014 r., Comptoir d'Épicerie/OHIM – A-Rosa Akademie (da rosa), T-405/13, niepublikowany, EU:T:2014:1072, pkt 71; zob. także podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2002 r., Procter & Gamble/OHIM (Kształt mydła), T-63/01, EU:T:2002:317, pkt 23].
- 27 W drugiej kolejności postanowienia art. 86 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z którym powództwo wzajemne o unieważnienie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego jest niedopuszczalne, jeżeli EUIPO wydało już prawomocną decyzję odnośnie do wniosku odnoszącego się do tego samego roszczenia pomiędzy tymi samymi stronami, odnoszą się nie do postępowań przed EUIPO, w tym przed jego izbami odwoławczymi, a do postępowań przed sądami właściwymi w sprawach wzorów wspólnotowych, którymi są – jak zostało wskazane w pkt 19 powyżej – sądy krajowe.

- 28 Chociaż prawdą jest, że postanowienia art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 i postanowienia art. 86 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002 mają na celu uniknięcie ewentualnych kolizji w zakresie unieważniania praw do wzorów między decyzjami EUIPO a orzeczeniami sądów właściwych w sprawach wzorów wspólnotowych, to z przepisów tych nie można wywodzić, że rozporządzenie nr 6/2002 wprowadza równoważny sposób unikania kolizji między decyzjami samego EUIPO.
- 29 W trzeciej kolejności stosowanie w drodze analogii art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002, w sytuacji gdy EUIPO wydało już rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o unieważnienie, jest wykluczone.
- 30 Nie zostało bowiem dowiedzione, że przepis ten zawiera lukę prawną niezgodną z jedną z zasad ogólnych prawa, która mogłaby zostać uzupełniona w drodze analogicznego zastosowania innego przepisu (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 1985 r., Krohn, 165/84, EU:C:1985:507, pkt 13, 14).
- 31 Prawdą jest, że rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), ze zmianami [zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)], a w szczególności art. 56 ust. 3 tego rozporządzenia (obecnie art. 63 rozporządzenia 2017/1001), do którego odnosi się skarżąca w skardze (wskazując w wyniku błędu pisarskiego, którego zaistnienie potwierdziła na rozprawie, art. 60 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002) stanowi, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2424/2015 z dnia 16 grudnia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 341, s. 21), że wniosek o unieważnienie jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tego samego przedmiotu i podstawy żądania oraz dotyczący tych samych stron został rozstrzygnięty co do istoty sprawy przez EUIPO lub przez sąd właściwy w sprawach unijnych znaków towarowych i jeżeli rozstrzygnięcie EUIPO lub tego sądu stało się, odpowiednio, ostateczne lub prawomocne.
- 32 Niemniej jednak, skoro w dziedzinie unijnych znaków towarowych przyjęcie wyraźnego przepisu wydało się prawodawcy konieczne do tego, by moc, jakiej nabywają wcześniejsze decyzje EUIPO, mogła prowadzić do odrzucenia wniosku o unieważnienie bez rozpatrywania go co do istoty, taki wyraźny przepis byłby również konieczny w dziedzinie wzorów. Nie można zatem kompensować braku takiego przepisu poprzez analogiczne stosowanie art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 do decyzji EUIPO.
- 33 Ponadto wyraźnie zredagowany przepis do celów analogicznego stosowania powyższego artykułu, który miał obowiązywać dla „prawomocnych” orzeczeń sądowych, do decyzji EUIPO byłby niezbędny, tym bardziej że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postępowania przed EUIPO mają charakter administracyjny, a nie sądowy [wyrok z dnia 15 lipca 2015 r., TVR Automotive/OHIM – TVR Italia (TVR ITALIA), T-398/13, EU:T:2015:503, pkt 38; zob. również podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2002 r., Kształt mydła, T-63/01, EU:T:2002:317, pkt 22, 23].
- 34 Należy dodać, że w dziedzinie wzorów wspólnotowych rozpatrywanie zgłoszenia do rejestracji co do istoty jest, na podstawie art. 47 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, ograniczone do kontroli zgodności tego zgłoszenia z definicją wzoru, która wynika z art. 3 lit. a) tego rozporządzenia, oraz poszanowania porządku publicznego. W pozostałym zakresie zastosowanie znajdują przesłanki formalne określone w art. 45 rozporządzenia nr 6/2002. Inaczej jest w przypadku art. 7 i 8 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 7 i 8 rozporządzenia 2017/1001), które wprowadzają przed zarejestrowaniem znaku towarowego istotną kontrolę jego ważności, opartą w przypadku art. 8 rozporządzenia nr 207/2009 na istnieniu procedury sprzeciwu. Wobec powyższego, zważywszy na stopień kontroli wzorów poprzedzającej ich rejestrację, postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru, które pozwala zapewnić taką kontrolę po tej rejestracji, pełni w systematyce rozporządzenia nr 6/2002 w sposób konieczny inną rolę niż w systematyce rozporządzenia nr 207/2009, w ramach którego stopień tej kontroli nie jest taki sam. Taki stan rzeczy czyni jeszcze bardziej delikatnym wszelkie analogiczne stosowanie do decyzji EUIPO art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002, które byłoby inspirowane postanowieniami art. 56 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

35 W świetle powyższych rozważań niniejszy zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 7 rozporządzenia nr 6/2002

36 W ramach zarzutu drugiego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej naruszenie postanowień art. 7 rozporządzenia nr 6/2002 poprzez uznanie, że wcześniejszy wzór został ujawniony. Zarzut ten obejmuje kilka zarzutów szczegółowych, z których pierwszy dotyczy przedłożenia EUIPO z przekroczeniem terminu tłumaczenia materiału dowodowego przedstawionego przez interwenienta w celu wykazania publicznego udostępnienia wcześniejszego wzoru, drugi odnosi się do braku rozstrzygającego charakteru dowodów, na których Izba Odwoławcza oparła stwierdzenie, że wcześniejszy wzór został ujawniony przed spornym wzorem, a trzeci dotyczy kwestii tego, że Izba Odwoławcza popełniła błąd przy dokonywaniu ustalenia wyspecjalizowanych środowisk, które należało wziąć pod uwagę w niniejszej sprawie.

W przedmiocie przedłożenia EUIPO z przekroczeniem terminu tłumaczenia materiału dowodowego przedstawionego przez interwenienta

37 Jak wynika z protokołu z rozprawy, skarżąca, która w skardze podnosiła, że dowody przedstawione przez interwenienta w celu wykazania ujawnienia wcześniejszego wzoru zostały przetłumaczone na język postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru dopiero po upływie terminu przewidzianego w art. 29 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002 z dnia 21 października 2002 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 (Dz.U. 2002, L 341, s. 28 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 31, s. 14), wycofała ten zarzut szczegółowy, który należy zatem pozostawić bez rozpatrzenia.

W przedmiocie braku rozstrzygającego charakteru dowodów, na których Izba Odwoławcza oparła stwierdzenie, że wcześniejszy wzór został udostępniony publicznie przed spornym wzorem

38 Skarżąca podnosi w istocie, że dowody, na których oparła się Izba Odwoławcza, nie pozwalały na wyciągnięcie wniosku, iż wcześniejszy wzór został ujawniony przed dokonaniem zgłoszenia do rejestracji spornego wzoru, czyli przed dniem 13 lutego 2004 r. Twierdzi ona, że katalog interwenienta, faktury, przedstawienie stanowiska przedsiębiorstwa i inne katalogi przedłożone przez interwenienta nie pozwalają wykazać wcześniejszego ujawnienia z pewnością.

39 EUIPO i interwenient wnoszą o oddalenie niniejszego zarzutu szczegółowego.

40 Zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 6/2002 do celów stosowania art. 5 i 6 uważa się, że wzór został udostępniony publicznie, jeżeli został opublikowany po zarejestrowaniu lub w inny sposób, lub wystawiony, wykorzystany w handlu, lub w inny sposób ujawniony przed datą dokonania zgłoszenia do rejestracji, z wyjątkiem przypadków, gdy wydarzenia te nie mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym w Unii. Jednakże, również w myśl art. 7 rozporządzenia nr 6/2002, wzoru nie uważa się za udostępniony publicznie, jeśli został on ujawniony jedynie osobie trzeciej pod wyraźnym lub dorozumianym warunkiem zachowania poufności.

41 Rozporządzenie nr 2245/2002 nie zawiera żadnego doprecyzowania, jeżeli chodzi o dowody, jakie należy przedstawić w zakresie ujawnienia wcześniejszego wzoru przez wnoszącego o unieważnienie. W szczególności art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia nr 2245/2002 ogranicza się do przewidzenia, że jeżeli podstawą wniosku o unieważnienie jest to, że wzór wspólnotowy, dla którego wystąpiono o ochronę, nie ma indywidualnego charakteru, wniosek ten musi zawierać wskazanie i przedstawienie wcześniejszego wzoru wnioskodawcy mogącego stanowić przeszkodę dla uznania indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego, dla którego wystąpiono o ochronę, jak również

dokumenty dowodzące wcześniejszego ujawnienia tego wzoru. Ponadto ani rozporządzenie nr 6/2002, ani rozporządzenie nr 2245/2002 nie określają obowiązkowej formy środków dowodowych, które wnoszący o unieważnienie powinien przedstawić w celu wykazania ujawnienia swojego wzoru przed datą dokonania zgłoszenia do rejestracji wzoru, dla którego wystąpiono o ochronę. W rezultacie art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) i (vi) rozporządzenia nr 2245/2002 poprzestaje na ustanowieniu wymogu, by wnioski o unieważnienie zawierały „dokumenty dowodzące istnienia [wcześniejszego wzoru]” oraz „wskazanie stanu faktycznego, dowodów i argumentów, przedstawionych na poparcie tych podstaw”. Jednocześnie art. 65 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 zawiera jedynie niewyczerpujący wykaz środków dowodowych dopuszczalnych w postępowaniach przed EUIPO. Wynika stąd, że wnoszący o unieważnienie może swobodnie dokonać wyboru dowodu, który uzna za właściwy, aby przedstawić EUIPO celem poparcia swojego wniosku [wyrok z dnia 14 lipca 2016 r., Thun 1794/EUIPO – Adekor (Symbole graficzne pełniące funkcję dekoracyjną), T-420/15, niepublikowany, EU:T:2016:410, pkt 26].

- 42 Ponadto ujawnienie wcześniejszego wzoru nie może zostać udowodnione za pomocą przypuszczeń i domniemań, tylko musi opierać się na konkretnych i obiektywnych dowodach, które dowodzą faktycznego ujawnienia wcześniejszego wzoru na rynku. Co więcej, przedstawione przez wnoszącego o unieważnienie dowody powinny być oceniane w świetle innych dowodów. O ile bowiem niektóre z tych dowodów mogą same w sobie nie wystarczać do wykazania ujawnienia wcześniejszego wzoru, o tyle w zestawieniu lub w powiązaniu z innymi dokumentami lub informacjami mogą one stanowić jeden z elementów dowodu ujawnienia. Wreszcie, by dokonać oceny mocy dowodowej dokumentu, należy zweryfikować prawdopodobieństwo i prawdziwość zawartych w nim informacji. Należy wziąć pod uwagę w szczególności pochodzenie dokumentu, okoliczności jego sporządzenia oraz jego adresata, a następnie na podstawie jego treści zadać sobie pytanie, czy wydaje się on sensowny i wiarygodny (wyrok z dnia 14 lipca 2016 r., Symbole graficzne pełniące funkcję dekoracyjną, T-420/15, niepublikowany, EU:T:2016:410, pkt 27).
- 43 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza zaznaczyła, że interwenient przedstawił katalog w oryginalnym wydaniu. W owym katalogu zamieszczona była ilustracja kosza rowerowego o nazwie Speedy. Ilustracji tej towarzyszył kod towaru 34.54.50. Interwenient przedstawił także ponad 100 faktur wystawionych różnym przedsiębiorstwom mającym siedziby między innymi we Włoszech. Powyższe faktury pochodzą z lat 2000–2002 i odpowiadają sprzedaży ponad 25 000 koszy rowerowych, na których widnieje kod towaru 34.54.50 oraz nazwa Speedy.
- 44 Izba Odwoławcza zauważyła, że kosz rowerowy analogiczny do tego wymienionego w pkt 43 powyżej występował również w czterech katalogach innych przedsiębiorstw, pochodzących z lat 2001 i 2002, oraz widniał na przedstawieniu stanowiska jednego z przedsiębiorstw na wystawie w Kolonii w 2002 r.
- 45 Na podstawie takich elementów rozpatrywanych łącznie Izba Odwoławcza prawidłowo mogła dojść do wniosku, że wcześniejszy wzór, którego dotyczy niniejsza sprawa, został ujawniony.
- 46 Powyższego wniosku nie mogą podważyć argumenty skarżącej.
- 47 Skarżąca ogranicza się bowiem do wyrażenia wątpliwości lub zastrzeżeń w szczególności co do daty wydania i rozpowszechnienia katalogu wspomnianego w pkt 43 powyżej i co do samego istnienia katalogów wymienionych w pkt 44 powyżej, co do związku między kodem towaru zamieszczonym w katalogu wspomnianym w pkt 43 powyżej a identycznym kodem widniejącym na fakturach, o których mowa również w pkt 43 powyżej, a także co do tego, czy rzeczony katalogi były rozpowszechniane lub też czy przedstawione w nich towary zostały wyprodukowane.
- 48 Tego rodzaju wątpliwości nie wystarczą, aby w niniejszym wypadku podważyć łańcuch zgodnych poszlak przedstawionych przez interwenienta oraz przyjętych przez Izbę Odwoławczą za podstawę dla stwierdzenia, że doszło do ujawnienia.

- 49 Ponadto w odniesieniu do argumentu skarżącej dotyczącego braku powołania świadków należy przypomnieć, że wnoszący o unieważnienie może swobodnie dokonać wyboru dowodu, który uzna za właściwy, aby przedstawić EUIPO celem poparcia swojego wniosku (zob. pkt 41 powyżej).
- 50 Jednocześnie, co się tyczy argumentów opartych na niewystarczająco rozstrzygającym charakterze tego czy innego z dowodów uwzględnionych przez Izbę Odwoławczą, przypomnienia wymaga, że przy badaniu ujawnienia wzoru należy dokonać oceny całościowej, obejmującej wszystkie czynniki istotne w danej sprawie (zob. pkt 42 powyżej).
- 51 Należy również zauważyć, że twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym w omawianej branży przyjęte jest wykorzystywanie identycznych kodów towarów dla wcześniejszych i dla kolejnych modeli, w żaden sposób nie zostało dowiedzione.
- 52 Co więcej, EUIPO wskazuje przekonująco, że chociaż takiego twierdzenia nie można wykluczyć w odniesieniu do nazwy towaru, to jest ono nierealistyczne, jeśli chodzi o kod towaru, ponieważ używanie tego samego kodu towaru dla kolejnych modeli uczyniłoby niemożliwym wszelkie rozróżnienie tych produktów w ramach monitorowania sprzedaży, w księgowości czy w kwestiach związanych z gwarancją.
- 53 Dodatkowo twierdzenia skarżącej dotyczące możliwego dopuszczenia się manipulacji dokumentami przedstawionymi przez interwenienta nie zostały przez nią dowiedzione.
- 54 Wreszcie, jeżeli chodzi o powołanie się przez skarżącą na wcześniejszą decyzję jednej z izb odwoławczych EUIPO – w zakresie, w jakim taki zarzut szczegółowy nie jest powiązany z zarzutem pierwszym, który został oddalony w pkt 35 powyżej, ale ma na celu przywołanie wcześniejszej praktyki decyzyjnej izb odwoławczych EUIPO – z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż wydawanie przez izby odwoławcze na mocy rozporządzenia nr 207/2009 decyzji dotyczących rejestracji oznaczeń jako unijnych znaków towarowych wchodzi w zakres kompetencji ograniczonej, a nie uprawnień dyskrecjonalnych. W rezultacie zgodność z prawem tych decyzji musi być oceniana wyłącznie na podstawie powyższego rozporządzenia, a nie na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej izb odwoławczych. Zgodnie z orzecznictwem w świetle zasad równego traktowania i dobrej administracji EUIPO musi przy rozpatrywaniu zgłoszenia unijnego znaku towarowego brać pod uwagę decyzje wydane już w odniesieniu do podobnych zgłoszeń i ze szczególną uwagą rozważyć, czy w danym przypadku rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie. Niemniej jednak w orzecznictwie dodano, że zasady równego traktowania i dobrej administracji muszą pozostawać w zgodzie z przestrzeganiem legalności. W konsekwencji osoba, która wystąpiła o rejestrację oznaczenia w charakterze znaku towarowego, nie może powoływać się z korzyścią dla siebie na niezgodne z prawem działanie na rzecz innej osoby w celu uzyskania identycznej decyzji. W pozostałym zakresie ze względów pewności prawa i dobrej administracji właśnie każde zgłoszenie do rejestracji musi zostać rozpatrzone w sposób dokładny i kompletny, tak aby uniknąć nieprawidłowego rejestrowania znaków towarowych. Takie rozpatrzenie musi mieć miejsce w każdym konkretnym przypadku. Rejestracja oznaczenia jako znaku towarowego zależy bowiem od specyficznych kryteriów, które znajdują zastosowanie w kontekście stanu faktycznego danej sprawy i służą weryfikacji, czy dane oznaczenie nie jest objęte podstawą odmowy rejestracji [zob. wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Antrax It/EUIPO – Vasco Group (Termosyfony do grzejników), T-828/14 i T-829/14, EU:T:2017:87, pkt 93 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 55 Przytoczone w pkt 54 powyżej orzecznictwo dotyczące systemu unijnego znaku towarowego znajduje zastosowanie przez analogię do rozpatrywania wniosków o unieważnienie prawa do wzoru (wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Termosyfony do grzejników, T-828/14 i T-829/14, EU:T:2017:87, pkt 93).
- 56 W niniejszej sprawie, jak wynika z pkt 43–45 powyżej, Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że wcześniejszy wzór został ujawniony. Skarżąca nie może zatem w celu podważenia tego stwierdzenia skutecznie powoływać się na wcześniejszą decyzję EUIPO.

- 57 Niezależnie od wszystkiego niniejsza sprawa różni się bowiem pod kilkoma względami od sprawy przywołanej przez skarżącą. I tak interwenient przedstawił dużo więcej faktur niż wnosząca o unieważnienie w tamtej sprawie. Dodatkowo faktury te odsyłały do nazwy wcześniejszego wzoru i do kodu towaru widniejących w oryginalnym katalogu, w którym został zaprezentowany ten wzór. Wreszcie przedstawiono także katalogi pochodzące od innych przedsiębiorstw.
- 58 Izba Odwoławcza słusznie zatem stwierdziła w pkt 29 zaskarżonej decyzji, że powyższe elementy pozwalają odróżnić te dwie sprawy w stopniu wystarczającym, by uzasadnić dojście do odmiennych wniosków w każdej z nich.
- 59 Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut szczegółowy należy oddalić.

W przedmiocie błędu przy dokonywaniu ustalenia wyspecjalizowanych środowisk, które należało wziąć pod uwagę w niniejszej sprawie

- 60 Skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza popełniła błąd przy dokonywaniu ustalenia wyspecjalizowanych środowisk, które należało wziąć pod uwagę w niniejszej sprawie.
- 61 W ramach pierwszego argumentu skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, iż do wyspecjalizowanych środowisk należało zaliczyć również handlowców.
- 62 Skarżąca wysuwa również drugi argument, oparty na tym, że Izba Odwoławcza nie rozstrzygnęła w wystarczającym stopniu kwestii, czy znacząca część wyspecjalizowanych środowisk miała możliwość zapoznania się ze spornym wzorem, i w ten sposób naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym.
- 63 EUIPO i interwenient wnoszą o oddalenie tego zarzutu szczegółowego w całości.
- 64 Co się tyczy pierwszego argumentu skarżącej, Trybunał orzekł już, że art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, który przewiduje, iż uważa się, że wzór został publicznie udostępniony w Unii, jeżeli został w taki sposób opublikowany, wystawiony, wykorzystany w handlu lub w inny sposób ujawniony, że wydarzenia te mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym w Unii, należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż niezarejestrowany wzór mógł stać się dostatecznie znany działającym w Unii, wyspecjalizowanym w danej branży środowiskom podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, jeśli rysunki tego wzoru zostały udostępnione handlowcom działającym w tej branży (wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, pkt 30). Taka wykładnia jest właściwa w drodze analogii także dla art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, którego brzmienie jest podobne do brzmienia art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia i który ma na celu określenie okoliczności pozwalających ustalić, czy doszło do ujawnienia umożliwiającego objęcie niezarejestrowanego wzoru ochroną.
- 65 Pierwszy argument należy zatem oddalić.
- 66 Jeżeli chodzi o drugi argument, warto przypomnieć, że uważa się, iż wzór został ujawniony, gdy strona, która powołuje się na ujawnienie, udowodniła składające się na nie okoliczności. Aby obalić to domniemanie, strona, która zaprzecza takiemu ujawnieniu, jest natomiast zobowiązana wykazać w stopniu wymaganym prawem, że okoliczności danej sprawy mogą w sposób racjonalny stanowić przeszkodę dla tego, by owe fakty stały się znane wyspecjalizowanym środowiskom branżowym podczas zwykłego toku prowadzenia spraw [wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Senz Technologies/OHIM – Impliva (Parasole), T-22/13 i T-23/13, EU:T:2015:310, pkt 26].

- 67 W niniejszej sprawie, jak zostało wskazane w pkt 45 powyżej, interwenient w stopniu wymaganym prawem dowiódł ujawnienia wcześniejszego wzoru. Tymczasem skarżąca nie przedstawia dowodu na to, że okoliczności niniejszej sprawy stanowią przeszkodę dla tego, by zdarzenia składające się na to ujawnienie stały się znane środowiskom wyspecjalizowanym w rozpatrywanej branży. Zważywszy, że udowodnienie tego należy do skarżącej i że skarżąca nie dowodzi przedstawienia właściwych dowodów przed Izbą Odwoławczą, nie może ona skutecznie powoływać się na fakt, iż Izba Odwoławcza nie rozstrzygnęła tej kwestii i naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym w wystarczającym stopniu.
- 68 Dodatkowo argumentowi opartemu na naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym nie towarzyszą wyjaśnienia wystarczające do tego, by można było ocenić jego zasadność. Argument ten w każdym razie należy zatem oddalić.
- 69 Co więcej, o ile skarżąca podnosi, powołując się na art. 47 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, naruszenie prawa do rzetelnego procesu, o tyle taki argument należy oddalić na podstawie rozważań zawartych w pkt 26 powyżej.
- 70 Nie można zatem uwzględnić drugiego argumentu, a co za tym idzie trzeci zarzut szczegółowy podlega oddaleniu w całości.
- 71 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że w momencie dokonania zgłoszenia do rejestracji spornego wzoru, czyli w dniu 13 lutego 2004 r., wcześniejszy wzór stał się już przedmiotem publicznego udostępnienia.
- 72 W konsekwencji niniejszy zarzut należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 6 rozporządzenia nr 6/2002

- 73 Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 poprzez uznanie, że sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru.
- 74 Skarżąca twierdzi też, że elementy, którymi różnią się kolidujące ze sobą wzory, a mianowicie dwa poziome prążki na dnie kosza i prostokąt na jego tylnej części, są dostrzegane przez poinformowanego użytkownika i mają charakter dominujący w ramach całościowego wrażenia wywieranego na takim użytkowniku przez sporny wzór.
- 75 EUIPO i interwenient wnoszą o oddalenie niniejszego zarzutu.
- 76 Z brzmienia art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że w wypadku zarejestrowanego wzoru wspólnotowego indywidualny charakter należy oceniać w świetle całościowego wrażenia, jakie wzór wywiera na poinformowanym użytkowniku. Całościowe wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku musi różnić się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. Artykuł 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru [wyrok z dnia 29 października 2015 r., Roca Sanitario/OHIM – Villeroy & Boch (Kran z jednym uchwytem), T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 15].
- 77 Zgodnie z orzecznictwem indywidualny charakter wzoru wynika zatem z odmiennego całościowego wrażenia lub z braku „déjà vu” z punktu widzenia poinformowanego użytkownika na tle ogółu istniejących wcześniej wzorów, z pominięciem różnic, które nie są wystarczająco uwydatnione, ażeby wpłynąć na wspomniane całościowe wrażenie, nawet jeśli wykraczają poza nieznaczące szczegóły,

i z uwzględnieniem różnic wystarczająco uwydatnionych, by stworzyć odmienne całościowe wrażenie (wyrok z dnia 29 października 2015 r., Kran z jednym uchwytem, T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 16).

- 78 Przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru na tle ogółu istniejących wcześniej wzorów należy wziąć pod uwagę charakter produktu, w którym wzór został zastosowany lub zawarty, a w szczególności sektor przemysłu, do którego on należy (zob. motyw 14 rozporządzenia nr 6/2002), stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, ewentualne nasycenie stanu sztuki wzorniczej, które może sprawić, że poinformowany użytkownik będzie bardziej wrażliwy na różnice między porównywanymi wzorami, a także sposób, w jaki produkt jest używany, zwłaszcza z punktu widzenia działań, jakim zwykle wówczas podlega (wyrok z dnia 29 października 2015 r., Kran z jednym uchwytem, T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 17).
- 79 Wreszcie przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru należy także uwzględnić punkt widzenia poinformowanego użytkownika. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poinformowany użytkownik jest osobą szczególnie uważną i dysponuje pewną wiedzą na temat wcześniejszego stanu sztuki, to znaczy wcześniejszych wzorów związanych z danym produktem, które były ujawnione w dacie dokonania zgłoszenia spornego wzoru lub – w danym wypadku – w zastrzeżonej dacie pierwszeństwa (wyrok z dnia 29 października 2015 r., Kran z jednym uchwytem, T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 80 W niniejszej sprawie poinformowany użytkownik został zdefiniowany przez Izbę Odwoławczą prawidłowo, co nie zostało też zakwestionowane przez skarżącą, jako osoba przyzwyczajona do koszy rowerowych, która nie jest konstruktorem lub ekspertem technicznym, natomiast zna różne modele występujące w rozpatrywanej branży i posiada pewną wiedzę na temat elementów, jakie modele te zwykle zawierają (pkt 32 zaskarżonej decyzji).
- 81 Ponadto Izba Odwoławcza równie słusznie uznała, co także nie zostało zakwestionowane przez skarżącą, że swoboda twórcy przy opracowywaniu kosza rowerowego była ograniczona ze względu na wymogi techniczne, ponieważ kosze rowerowe są przytwierdzane do roweru i, aby nie odpadły, gdy rower znajduje się w ruchu, muszą zawierać określone elementy, jednak twórca może dokonać wyboru między wieloma kolorami, materiałami (na przykład tworzywem sztucznym, metalem, wikliną lub tkaniną) i kształtami (okrągłym, owalnym lub kwadratowym) kosza (pkt 33 zaskarżonej decyzji).
- 82 Izba Odwoławcza wskazała następnie, nie popełniwszy w tym względzie błędu, że rozpatrywane kosze posiadają przynajmniej kilka takich samych cech (pkt 35 zaskarżonej decyzji), a mianowicie:
- materiałem, z jakiego wytworzone są te dwa kosze, jest gęsta metalowa siatka;
  - oba te kosze rowerowe są prostokątne;
  - górne krawędzie dwóch ścianek bocznych są pochylone do przodu;
  - przednia strona jest dwa razy niższa niż tylna strona;
  - na wysokości szczytu najniższej wąskiej ścianki kosz otacza lamówka.
- 83 Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła również, że kolidujące ze sobą wzory różnią się tym, że sporny wzór zawiera dwa elementy, których nie zawiera wcześniejszy wzór, a mianowicie dwa poziome prążki na dnie kosza i prostokąt na tylnej części (pkt 36 zaskarżonej decyzji).
- 84 Izba Odwoławcza uznała, że dwa poziome prążki na dnie spornego kosza będą postrzegane przez poinformowanego użytkownika jako wzmocnienie kosza. Stwierdziła ona również, że prostokąt na tylnej części spornego wzoru będzie odbierany jako tabliczka z nazwą, że elementy te nie mają

charakteru dominującego w ramach całościowego obrazu kosza rowerowego oraz że w konsekwencji użytkownik dostrzeże w kolidujących ze sobą wzorach ten sam kształt, ten sam materiał i te same walory estetyczne. Wywiodła ona z tego, że kolidujące ze sobą wzory wywierają to samo całościowe wrażenie, a występujące między nimi niewielkie różnice nie pozwalają na ustalenie indywidualnego charakteru spornego wzoru (pkt 37 zaskarżonej decyzji).

- 85 Wobec ogółu zawartych w poprzedzających punktach rozważań, które powinny zostać potwierdzone, należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza miała słuszne podstawy, by stwierdzić na podstawie uwzględnionych przez nią okoliczności, że kolidujące ze sobą wzory wywierają na poinformowanym użytkowniku to samo całościowe wrażenie, a sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru.
- 86 Skarżąca nie wysuwa w skardze żadnego argumentu, który pozwoliłby podważyć wniosek przedstawiony w pkt 85 powyżej.
- 87 Niniejszy zarzut należy zatem oddalić.
- 88 Należy dodać, że co się tyczy argumentów przedstawionych w postępowaniu przed EUIPO, do których skarżąca odsyła w szczególności w pkt 61, 66 i 82 skargi, o ile poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do określonych fragmentów dokumentów do niej załączonych, o tyle załączniki pełnią funkcję czysto dowodową i pomocniczą. Załączniki nie mogą więc służyć do rozwinięcia zarzutu, który został przedstawiony w skardze skrótowo, poprzez podniesienie zarzutów lub argumentów, które nie znajdują się w tej skardze (wyrok z dnia 30 stycznia 2007 r., France Télécom/Komisja, T-340/03, EU:T:2007:22, pkt 167). Argumenty te winny zatem zostać odrzucone jako niedopuszczalne.
- 89 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 90 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Basil BV zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Gervasoni

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 maja 2018 r.

Podpisy